

Voordat ik de pakjes mocht uitpakken, werd er gezongen. Met volle overtuiging, al kon niemand echt zingen. Toch glom ik. Ik keek naar papa, naar mama, ik was jarig. Vandaag mocht ik verzinnen en bedenken wat ik wilde. Vandaag was alles leuk en vrolijk. Vandaag zou de zon schijnen in huis en daarbuiten, ook als de zon zou besluiten om niet te schijnen.

Tussen al die pakjes, in allerlei soorten en maten, lag een klein, rechthoekig cadeautje. Mama had het extra mooi versierd. Er zaten glitters en steentjes op, een lint én een vlinder. Meestal had ze zich beperkt tot één versiersel, maar dit cadeau had het allemaal. Alsof het extra bijzonder was. Een extra belangrijk cadeau. Een primus inter pares.

Ik pakte het uit, gespannen, maar bovenal ontzettend nieuwsgierig. Wat zouden mama en papa in deze verpakking verstopt hebben? Mijn kleine vingers scheurden het papier voorzichtig open. Ik kon niet wachten, maar versnelde toch niet, omdat ik de nieuwsgierigheid heerlijk vond. Langzaam kwam een kartonnen velletje tevoorschijn. Toen ik het omdraaide, zag ik wat ik gekregen had. Ik bleef kijken, zonder iets te zeggen. Het cadeau was prachtig.

Het was een rechthoekig kartonnetje met daarop allemaal verschillende plastic plakoorbellen en plastic ringen. Zilver, roze, met glitter en glinster. Sommige hadden de vorm van een dier, zoals een zeepaardje of een zeester. Andere waren rond of rechthoekig. Ik was dolblij, hield het in de lucht en keek naar mijn broers. Kijk!

Na het uitpakken van de cadeautjes kleedde ik me zo snel als ik kon aan, ik wilde terug naar mijn cadeau. Frisgewassen en in mijn verjaardagskleren pakte ik het kartonnetje en liep naar de spiegel in de badkamer. Het voelde alsof ik eindeloos naar dit moment had uitgekeken! Ik nam het eerste setje en plakte die op mijn oren. Daar zaten ze. In de spiegel zag ik mijn versierde zelf. Die twee zilveren plastic plakoorbellen, alsof ze daar altijd al hadden gehoord. Nu was ik zowel vanbinnen als vanbuiten écht jarig.

Ik liep de trap af naar de eerste verdieping, klaar voor het feestontbijt. De eettafel was een grote pingpongwedstrijdtafel. Hoe onze ouders eraan waren gekomen, wisten we niet, maar we aten er al jaren aan. Hij was gigantisch, we konden er makkelijk met z'n zessen aan eten. In het midden stond een kaarsencircus. Ik nam plaats op mijn verjaardagstroon.

Na het ontbijt werden mijn broertje en ik aan de hand van onze vader naar school gebracht. Mijn vaders hand was een lieve hand, eentje waarin mijn vingers veilig gevangen waren. Het was een hand die me op dit soort dagen veilig naar school bracht. Bij het schoolplein liet hij ons los. In de klas mocht ik op de stoel gaan staan, vuurtorenhoog, en werd er voor me gezongen. Na

het zingen mocht ik trakteren, mama had een grote rieten mand met linten versierd en gevuld met chocolaatjes. De mand werd langzaamaan steeds leger. Met de overgebleven chocolaatjes en een grote kaart met dieren erop mocht ik langs de andere juffen en meesters. In ruil voor mijn traktatie zouden ze dan wat liefs op de achterkant van de kaart zetten. Een landkaart bestaande uit lieve woorden, stickers en kleurrijke tekeningen. Ik voelde me jarig, écht jarig.

In de pauze gingen we verstoppertje spelen. Het viel me op dat de jongens uit de hogere klassen aan het lachen waren. Hard aan het lachen. Sommigen klaptten zelfs naar voren. Waarom moesten ze zo lachen? vroeg ik me af. Zo vreemd was het niet dat wij op onze leeftijd verstoppertje speelden, iets waarvoor zij zichzelf duidelijk te stoer vonden.

Toen ik ze beter bekeek, zag ik dat ze wezen. Ze wezen naar ons, naar onze groep, naar de kinderen die al uit hun verstopplek waren gehaald. Maar toen ik nog beter keek, zag ik dat ze naar mij keken. Konden ze misschien zien dat ik jarig was? Ik begreep het niet en keek naar mijn schoenen. Was ik misschien vergeten mijn veters te strikken en dachten ze dat ik mijn strikdiploma niet had gehaald? Nee, ze zaten in een prachtige lus, een lus als een schoenkus. Ik probeerde te achterhalen wat er dan zo grappig kon zijn en keek naar hun vingers. Ze wezen naar mij. Ik volgde de vingers. Ik had het goed gezien, de vingers wezen naar mij, maar niet zomaar naar mij, ze wezen naar mijn gezicht. Ze wezen naar mijn oren. Alsof daar iets bizars te zien was, iets abnormaals, iets ongehoords. Met mijn vingers ging ik naar mijn oren. Daar voelde ik wat ze zagen en direct wist ik waarom ze moesten lachen. Die zilveren plastic plakoorbellen. Mijn zilveren plastic plakoorbellen. Ik haalde ze meteen weg en stopte ze in mijn zak.

Toen we na school met papa naar huis waren gelopen en ik thuis aankwam, liep ik de twee trappen naar mijn kamer op. Tussen de andere cadeaus zocht ik naar het kartonnetje op mijn bed. Vervolgens knipte ik met een schaar de verschillende paren los, stopte ze een voor een in andere enveloppes en plakte die dicht.

De volgende dag nam ik de enveloppes mee naar school en deelde ze uit aan de meisjes uit de hogere klassen.